Не знаю, о братя, чом нинї
Такий обгортае мя сум...
А то та Сокілска княгиня
В одно се не сходить ми з дум.

І сонце за Дїл вже сідає,
І мракнуть всі гори вже сном,
Лиш той ще Сокілский синє,
Як з золота кутий шелом.

А долом жасний та глубокий
Той Черемуш дикий гутить,
Як сокіл, як той бистроокий,
Що совма на лови летить.

А 'д горі княгиня прекрасна
Як з маймуру кута стоїть,
коси як золото ясні
Пустила вітрам на росплїт.

А долом хороший керманич
Кидровов дарабов летить...
0, вже-ж бо пора му на на-ніч,
0, вже-ж бо пора му прибить.

А тая-ж княгиня там 'д горі
Почала косу чесать,
А чешучи косу, як море,
Чудесних пісень співать.

А той там керманич в долині
Забув за дарабу й за сьвіт;
В одно ся лиш дивить 'д княгині,
Що там на Сокілскім стоїть.

А Черемуш, братя, глубокий,
А Черемуш дикий як біс!...
А Черемуш, братя, по скоках *
Розбиту дарабу поніс.

* Скоки — die Wasserfälle (нім. "Водоспад", примітка Укрлібу)

Подається за виданням 1906 року (Львів, Наклад Наукового товариства імені Шевченка) без адаптації до сучасної орфографії. Переклад віршу "Лолелей" з "Книги пісень" Гейне.